

[Aage Frandsen.]

inden for idrætten, må man så ikke også af de samme hensyn tage endnu mere vidtgående skridt over for de produktive erhverv, og i denne forbindelse, om indenrigsministeren vil anmode arbejdsministeren om at tage lignende skridt?

Formanden:

Jeg er nok nødt til at gøre opmærksom på, at medspørgere skal holde sig til det spørgsmål, der er rejst, og stille spørgsmål i relation til det. Dette spørgsmål er nok lige på grænsen.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Jeg er enig i, at det er på grænsen, og jeg kan kun svare, at jeg finder ikke, optagelsen af denne sag kan give mig anledning til at pålægge eller anbefale arbejdsministeren noget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Flygaard* (DR) til indenrigsministeren:

„Finder ministeren det rigtigt og i overensstemmelse med gældende lov, at kommunerne udlåner penge til erhvervsvirksomheder?“

(Spm. nr. 154).

Skriftlig begrundelse.

Af dagspressen — f. eks. en leder i dagbladet *Aktuelt* for lørdag den 16. marts — fremgår det, at kommunerne er begyndt at låne penge ud til erhvervsvirksomheder som følge af en relativt god likviditet, en likviditet betinget af bygge- og anlægsstoppet.

Det er spørgerens opfattelse, at kommunerne her er gået ind på et område, som de burde holde sig fra. Dels har de ikke den fornødne erfaring på udlånsområdet, af hvilken grund de udsætter sig for en unødvendig risiko, dels er det et eksempel på, hvor svært det er at administrere et udlånsloft for ikke at sige umuligt, og bedre bliver det jo ikke af det forhold, at det offentlige endda selv omgår de med udlånsloftet tilsigtede foranstaltninger. Endelig understreger det vel også, at det offentlige har opkrævet

for mange penge, penge, som man passende kunne benytte eller bruge til skattnedsættelser.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Det stillede spørgsmål kunne jeg i og for sig kort besvare med et nej, men jeg skal alligevel give et lidt mere fyldigt svar.

Det er et almindeligt kommunalretligt princip, at kommunerne ikke kan drive virksomhed i konkurrence med det private erhvervsliv. Det følger heraf, at en kommune ikke kan udlåne penge med det formål at skaffe sig renteindtægter. Endvidere gælder den regel, at en kommune ikke kan yde økonomisk støtte til almindelig privat erhvervsvirksomhed ved lån eller garantistillemelse eller på anden måde. Det kan altså fastslås, at det i almindelighed ikke hører med til de kommunale opgaver at udlåne penge til erhvervsvirksomheder.

Men hvorledes skal kommunerne så anbringe deres ledige midler? Det spørgsmål er jo aktuelt for tiden, hvor kommunernes likviditet er forholdsvis god. Det skyldes bl. a. de gældende regler om udskydelse af visse bygge- og anlægsarbejder. Det kan vel også tilskrives en forståelse i kommunerne for, at det er nødvendigt at være tilbageholdende med de offentlige udgifter og i tide ved henlæggelser forberede sig på løsningen af de fornødne investeringsopgaver.

Men i § 44, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse har vi en bestemmelse om anbringelse af kommunernes ledige midler. Det hedder her, at midler, som ikke af hensyn til de daglige forretninger skal foreligge konstant, skal indsættes i bank, sparekasse, på postkonto eller anbringes i sådanne obligationer, i hvilke umyndiges midler kan anbringes. Som man vil forstå, rummer disse regler ikke mulighed for udlån af ledige midler til erhvervsvirksomheder i almindelighed, bortset naturligvis fra indskud i penge- og kreditinstitutter.

Om de regler, jeg her har nævnt, kan der ikke herske tvivl i kommunerne. Det hører da også til sjældenhederne, at spørgsmål herom opstår for indenrigsministeriet og tilsynsrådene. Men når det sker, besvares de selvfølgelig efter de angivne retningslinjer.

Jeg kan tilføje, at indenrigsministeriet ikke er bekendt med, at kommuner i denne